

XII TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Jr 20:10-13)

Lugemine prohvet Jeremia raamatust:

Ma olen kuulnud paljude sosinat: “Hirm on haaranud kõiki, andke välja, andke ta üles!” Kõik mu lähedased luuravad mu vääratust: võibolla laseb ta end segadusse ajada, et me saaksime ta lõksu püüda ja talle kätte tasuda. Aga Issand on minuga nagu see, kellel on võim ja vägevus, sellepärast komistavad mu jälitajad ega suuda midagi ära teha. Nad jäävad suurde häbisse, sest nende nõu läheb nurja, ja see on igavene häbi, mis ei vao unustusse.

Vägede Issand, kes sa paned õige proovile, katsud läbi südame ja mõtted, lase mul näha, et sa neile kätte tasud, sest sinu kätte ma olen usaldanud oma riiuasja. Laulge Issandale, kiitke Issandat, sest tema päästab vaese hinge kurjategijate käest.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 69:8-9.10.14. 17.33. 34-35.)

R: Oma suures helduses, Issand, võta mind kuulda.

Sinu pärast ma kannatan teotust, sinu pärast on häbipuna mu palgeil.

Ma olen võõraks jäänud oma vendadele

ja mu ema lapsed ei tunne mind ära.

Sest mure ja hool sinu koja pärast on mind ära neelanud

ja nende teotamised, kes sind teotavad, on langenud minu peale.

R:

Aga mina tulen sinu juurde palvega, Issand, sinu hea meele ajal.

Oma suures helduses vasta mulle, mu Jumal, minu ustav abimees.

Issand, võta mind kuulda oma armus ja helduses,

oma suure halastuse pärast vasta mulle.

R:

Vaadake, teie, maharõhutud, ja rõõmustage:

teie süda, kes te nõuate Jumalat taga, jääb elama!

Sest Issand võtab vaeseid kuulda ega põlga ära vangisoliijaid.

Kiitku teda nii taevas kui maa, meri ja kõik, mis seal liigub.

R:

(Teine lugemine Ro 5:12-15)

Lugemine Püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, ühe inimese kaudu on patt maailma tulnud, ning patu kaudu surm, mis on osaks saanud kõikidele inimestele, kuna kõik on pattu teinud. Patt oli maailmas juba enne seadust, kuid ilma seaduseta ei saa patutundmist olla. Aga surm valitses Adamast Mooseseni ka nende üle, kes ei olnud pattu teinud niisuguse üleastumisega nagu Adam. Tema on aga Tuleva võrdkuju. Ometi ei ole üleastumine samaväärne armukingitusega, sest kui ühe inimese üleastumise läbi on paljud surma leidnud, siis seda enam on Jumala armukink rohkeks saanud paljudele ühe inimese – Jeesuse Kristuse armu kaudu.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi 1Sa 3:9; Jh 6,68b)

Halleluuja. Räägi, Issand, sest sinu sulane kuulab,

Sinul on igavese elu sõnad. Halleluuja.

(Evangeelium Mt 10:26-33)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Jeesus ütles oma jüngritele: “Ärge kartke neid, kes teid taga kiusavad, sest miski ei ole nõnda kinni kaetud, et see ei hakkas välja paistma, ega ole midagi nii hästi peidetut, et see ei saaks avalikuks. Mida nüüd mina teile ütlen pimedas, sellest kõnelege päevalges, ja mida te kuulete endale kõrva sisse sosistavat, seda kuulutage katustelt. Ärge kartke neid, kes ihu võivad tappa, kuid hinge tappa ei suuda – kartke pigemini teda, kes ta võib põrgus hukata nii teie ihu kui hinge. Kas siis kaht varblast ei müüda ühe veeringu eest? Ja ometi, ükski neist ei kuku maha ilma teie Isa teadmata. Aga teie juuksekarvadki on kõik ära loetud. Ärge siis kartke – teie olete enam väärt kui palju varblasi ühtekokku. Igaüht, kes mind võtab tunnistada inimeste ees, teda tunnistan ka mina oma Isa ees. Aga igaühe, kes iganes minu ära salgab inimeste ees, teda salgan ka mida oma Isa ees, kes on taevas.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, öeldakse, et lootus sureb viimasena. Võibolla tõesti... aga võibolla ka mitte – oleneb lootusest... Sest võib juhtuda, et lootus ei suregi, vaid täitub, kuigi nii mõnegi lootuse täitumine ei ole eriti tõenäoline ja see, mis siis järgneb, ei pruugi olla just tingimata meeldiv. Kui me näiteks loodame, et põrgut pole olemas ja raskete pattude eest jääb karistus tulemata, siis tähendab selle lootuse purunemine mitte ainult pettumust ja kurvastust, vaid hoopis midagi veel palju hullemat. Sellepärast tasub pigem loota, et Jumal on meie vastu armuline, ja elada nii, et temal oleks meile võimalikult vähem ette heita.

Me loeme...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, me oleme kogunud, et kui trennida, siis lähevad musklid suuremaks, või teatud tehnikaid kasutades ka sitkematks. Mis toimub aga lihastes teeningu ajal ja pärast seda?

Tegelikult hakkavad siis, kui me lihaseid tugevasti pingutame, lihaskiududes tekkima mikrorebendid, millega kaasneb ka turse. Seetõttu on lihased pärast pingutust mõneks tunniks suuremad kui enne. Pärast trennigut aga hakkavad väljaspool lihast asuvad satelliittrakud kogunema rebendisse ja seal paljunema – parandama katkenud lihaskiude ja moodustastama uusi. Kui me trenningu järel selleks oma kehale aega anname, on tulemuseks vastupidavamad lihased, mis valutavad sama koormuse korral edaspidi vähem. Järjepidevalt trennides muutuvad lihaskiud vastupidavamaks, mis võimaldab taluda rohkem koormusi.

Sama kehtib luude kohta: luud vajavad ainevahetuse kõrval ka põrutust, mis toimib samal põhimõttel – mikropragude tekkimise ja nende paranemise kaudu muutuvad luud tugevamaks.

Nagu selgub, on kasvu- ja paranemisprotsess mõneski mõttes vastuoluline. Selleks, et kasvada, peab inimese tugisüsteemis midagi rebestama või murendama. Kui siia lisada fakt, et inimese ajus registreerib hingevalu täpselt seesama keskus mis füüsilist valu, siis võime järeldada, et ka inimese vaimse kasvamise juures on rebendid ja murenemised – see tähendab, sisepinged ja konfliktid teiste inimeste või maailmavaadetega – normaalne ja lausa vältimatu.

Tõesti võime me elus kohata vahel nii suuri raskusi, et hakkame nurisema Jumala vastu ja võime isegi kaotada oma usu – see tähendab, et ükski meid vähegi rahuldav väljavaade ei tundu enam tõenäoline. Kuid täpselt nii see ongi, väljavaade ei tundu meile tõenäoline, mis ei tähenda aga kuidagi, et väljapääsu ei ole, lihtsalt meie seda veel ei näe.

Armsad õed ja vennad, jäägituks meeleheitteks pole tegelikult kunagi põhjust. Meeleheide on oma olemuselt signaal, mis annab teada, et iseenese tarkusest ei suuda me anda oma elule mõtet, vaid vajame selleks Looja abi – sellesama Looja, kelles ühtlasi peitub ka lunastus. Jah, tõepoolest, kui usk on oma olemuselt ratsionaalne ja põhineb tõenäosuse argumentidele, siis lootus on pigem emotsionaalne, kuid samas intuiitivne, inimlikult loogilist mõttekäiku ületav. Lootes me keskendume oma Looja eesmärkidele ja tunnetame, et elu ei saa ju olla mõttetu, elul peab olema mõte, kuigi siin maailmas me sellest veel aru ei saa. Sellepärast tulebki meil uskuda, et pääsemise lootus ei kao kunagi, kui me seda ise tahtlikult kaotada ei taha.

Ütleb ju Jeesus: “Ärge kartke neid, kes ihu võivad tappa, kuid hinge tappa ei suuda – kartke pigemini teda, kes ta võib pörgus hukata nii teie ihu kui hinge... Sest miski ei ole nõnda kinni kaetud, et see ei hakkas välja paistma, ega ole midagi nii hästi peidetut, et see ei saaks avalikuks.”
Aamen.